

Uplynulo 10 rokov a potom aj 2x10, 3x10, 4x10. Prvotnú výstavu Retrospektíva v Bratislave som mal ani nie 4 hodiny pred začiatkom roku 10 21. storočia, teraz 22.04. tu vystavujem 10. krát odvtedy. 10 rokov tu už nepracujem - v Nitre na psychiatrii. Osláva ešte desať nocí a desať dní do prvého májového večera. Vedomá prítomnosť je možno len retrospektíva. Nepresné spomienky na známe miesta plní prázdnota stratených vzťahov láskavosťou k tejto chvíli. Deje sa to aj v neutlnom interiéri situácie psychiatrickej kliniky. Je to v Nitre, predtým Nyitra, Neutra, ... V tomto meste sa narodil psychiater a psychoanalytik Leopold Szondi, autor Szondiho testu - desiatich fotografických portrétov (ako dieťa som chodil do škôlky, ktorá bola na mieste jeho rodného domu). Szondi podľa emočnej reakcie na fotografiu stanovoval pudovú diagnózu diváka. Výber konkrétneho obrazu je projikovaný pocit. Tu sú zavesené papierové krídla a nie je vôbec

nevyhnutné hľadať najobľúbenejší. Počet si môže zaslúžiť pozornosť. Počítanie pomáha zvládať neistotu. Počítame na desiatich prstoch, nedovyvinutých krídlach, ktoré sú vlastne pôvodne plutvy na plávanie. Vyšetrenie prstami sa nazýva digitálne vyšetrenie, lebo digitus je prst. Plávame v skutočnosti, aj digitálnej. Počítame stále viac v binárnych kódoch strojov od jedna do nuly. Desiatka je vyšší rád aj Pythagorove dimenzie tetraktysu. Prchavo prítomný pocit diváka, ale večné čísla nezachytia. Výsledkom straty subjektu 1 je 0 a nikoho nezaujímajú, čo sa páči neexistujúcemu divákovi X. Mäkkosť neistoty sa darí len prehmatávať. Krídlami sa dá oprieť o vzduch a stúpať v rytmických krčoch potom uvoľnene padať, kízať sa na vztlaku plynu takmer nehmotného tela. Mávanie motýľích krídel je ako spínanie rúk novorodenca k matke, hľadanie milujúcich osôb. Pohyby rúk pri voľnom maľovaní sú ako lietanie.